

Charlotte
Habersack

NEOTVÍRAT
!!!

MĚKOUČKÉ!

NEOTVÍRAT
!!!

MĚKOUČKÉ!

© Carlsen Verlag, Hamburg 2024

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Iva Zündorf, 2025

Cover © Frédéric Bertrand, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6767-0 (pdf)

Charlotte
Habersack

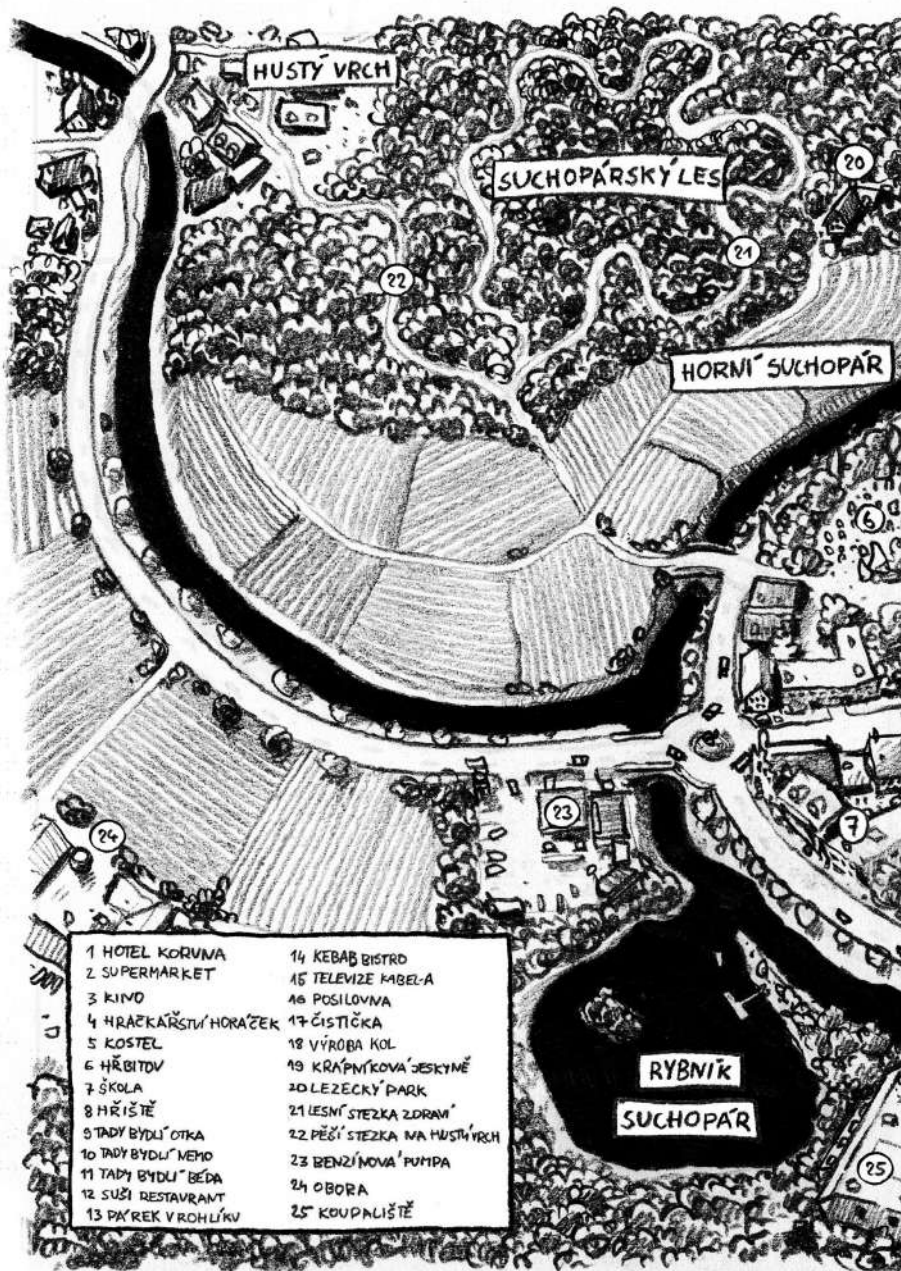
NEOTVÍRAT !!!

MĚKOUČKÉ!

Ilustrace Frédéric Bertrand

Překlad Iva Zündorf

- 1 HOTEL KORUNA
- 2 SUPERMARKET
- 3 KINO
- 4 HRAČKÁŘSTVÍ HORAŽEK
- 5 KOSTEL
- 6 HŘBITOV
- 7 ŠKOLA
- 8 HŘIŠTĚ
- 9 TADY BYDLÍ OTKA
- 10 TADY BYDLÍ MEMO
- 11 TADY BYDLÍ BÉDA
- 12 SUŠÍ RESTAURANT
- 13 PÁREK V ROHLÍKU

- 14 KEBAB BISTRO
- 15 TELEVIZE KABELA
- 16 POSILOVNA
- 17 ČISTIČKA
- 18 VÝROBA KOL
- 19 KRÁPMÍ KOVAŘSKÝNĚ
- 20 LEZECKÝ PARK
- 21 LESNÍ STEZKA ZDRAVÍ
- 22 PĚŠÍ STEZKA NA HUSTÝ VRCH
- 23 BENZÍNOVÁ PUMPA
- 24 OBORA
- 25 KOUPALIŠTĚ

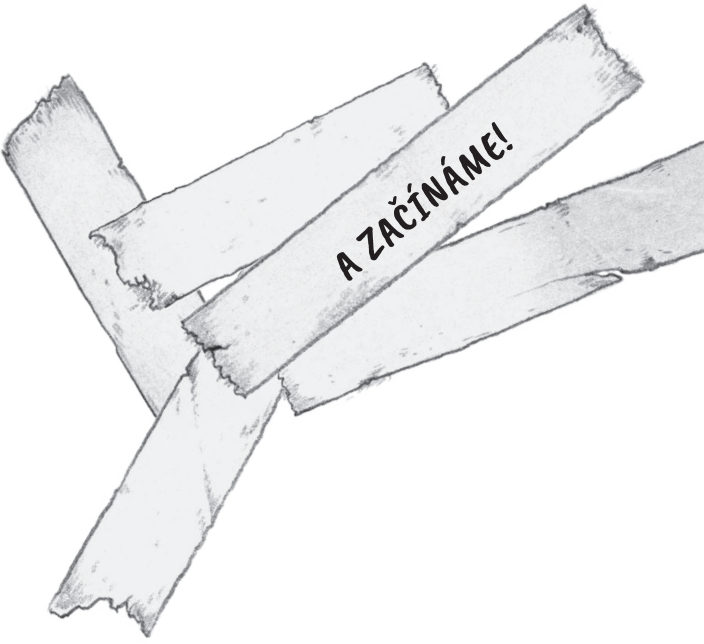
OBSAH

Kapitola 1	Medvědí doupe	15
Kapitola 2	Bonifác M. Hajánek	21
Kapitola 3	Sirup proti kašli	28
Kapitola 4	Píchlé kolo	36
Kapitola 5	Požární poplach	44
Kapitola 6	Tak trochu praštěný	50
Kapitola 7	Samá guma	58
Kapitola 8	Nečekané souznění	64
Kapitola 9	Nemovi se rozsvítí	70
Kapitola 10	Pozdní přiznání	80
Kapitola 11	Ve větrací šachtě	90
Kapitola 12	Michal je vyléčený!	98

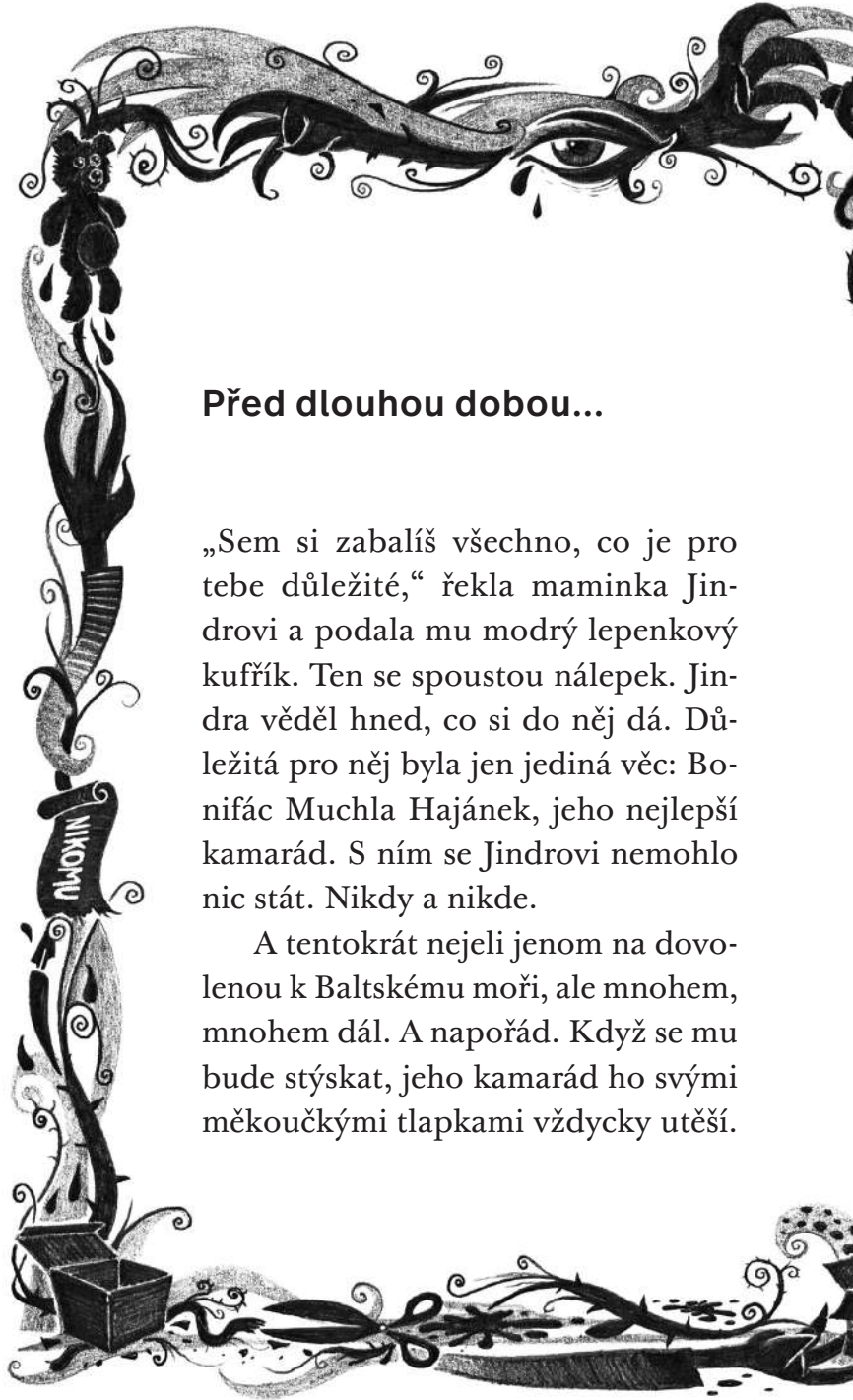
Kapitola 13	Měkoučkový svět	107
Kapitola 14	Světonaut	116
Kapitola 15	Divoká honička	124
Kapitola 16	Musíme na Stendeborg!	133
Kapitola 17	Zmařené plány	139
Kapitola 18	Podivní panáčky	145
Kapitola 19	Pan Horáček něco tají	154
Kapitola 20	Stopa vede do Suchopáru	158
Kapitola 21	Přistižen při činu!	164
Kapitola 22	Z generace na generaci	174
Kapitola 23	Pozdní shledání	182
Kapitola 24	Nemo zachrání Bonifáce	188

OBSAH

Kapitola 25	Jablkový koláč se šlehačkou	194
Kapitola 26	Horní Suchopár vůbec není nudný	202

A ZAČÍNÁME!

Před dlouhou dobou...

„Sem si zabalíš všechno, co je pro tebe důležité,“ řekla maminka Jindrovi a podala mu modrý lepenkový kufřík. Ten se spoustou nálepek. Jindra věděl hned, co si do něj dá. Důležitá pro něj byla jen jediná věc: Bonifác Muchla Hajánek, jeho nejlepší kamarád. S ním se Jindrovi nemohlo nic stát. Nikdy a nikde.

A tentokrát nejeli jenom na dovolenou k Baltskému moři, ale mnohem, mnohem dál. A napořád. Když se mu bude stýskat, jeho kamarád ho svými měkoučkými tlapkami vždycky utěší.

Jindra vzal svého károvaného plyšáka z polštáře, opatrně ho položil do kufříku a zacvakl zámek.

O mnoho let později...

Zloděj se u Nema v obýváku posadil na sedačku a natáhl se do misky pro pár chipsů. Zatímco mu děti vysvětlovaly svůj odvážný plán s yettim, pohodlně se zabořil do polštářů a ruce si nenuceně položil nahoru. S pohledem upřeným jinam se nenápadně natáhl pro plyšovou hračku, která seděla v rohu sedačky. Všiml si jí hned, co

vešel do obývacího pokoje. Špičkami prstů zachytil ožuzlanou nohu a nenápadně si hračku přitáhl k sobě. Celou dobu se díval dětem do očí. Jeho úskoku si nikdo ani nevšiml. Blondatý kluk dál hladil myš, Nemo si ručníkem sušil vlasy, Otko se dívala na hodiny s kukačkou. „Tak honem,“ pobízela energicky Michala. „Pusťte se do toho, už je skoro poledne a my toho musíme ještě dost stihnout.“

„V klidu.“ Zloděj ležérním pohybem sundal ruce z polštářů, strčil plyšáka do kapsy u mikiny a naklonil se nad konferenční stolek.

Okamžitě jím projel blažený pocit, který tak dobře znal. Ty děti se daly tak snadno obelstít! Jemu bylo sice už patnáct, když ho ředitelka oklamala,

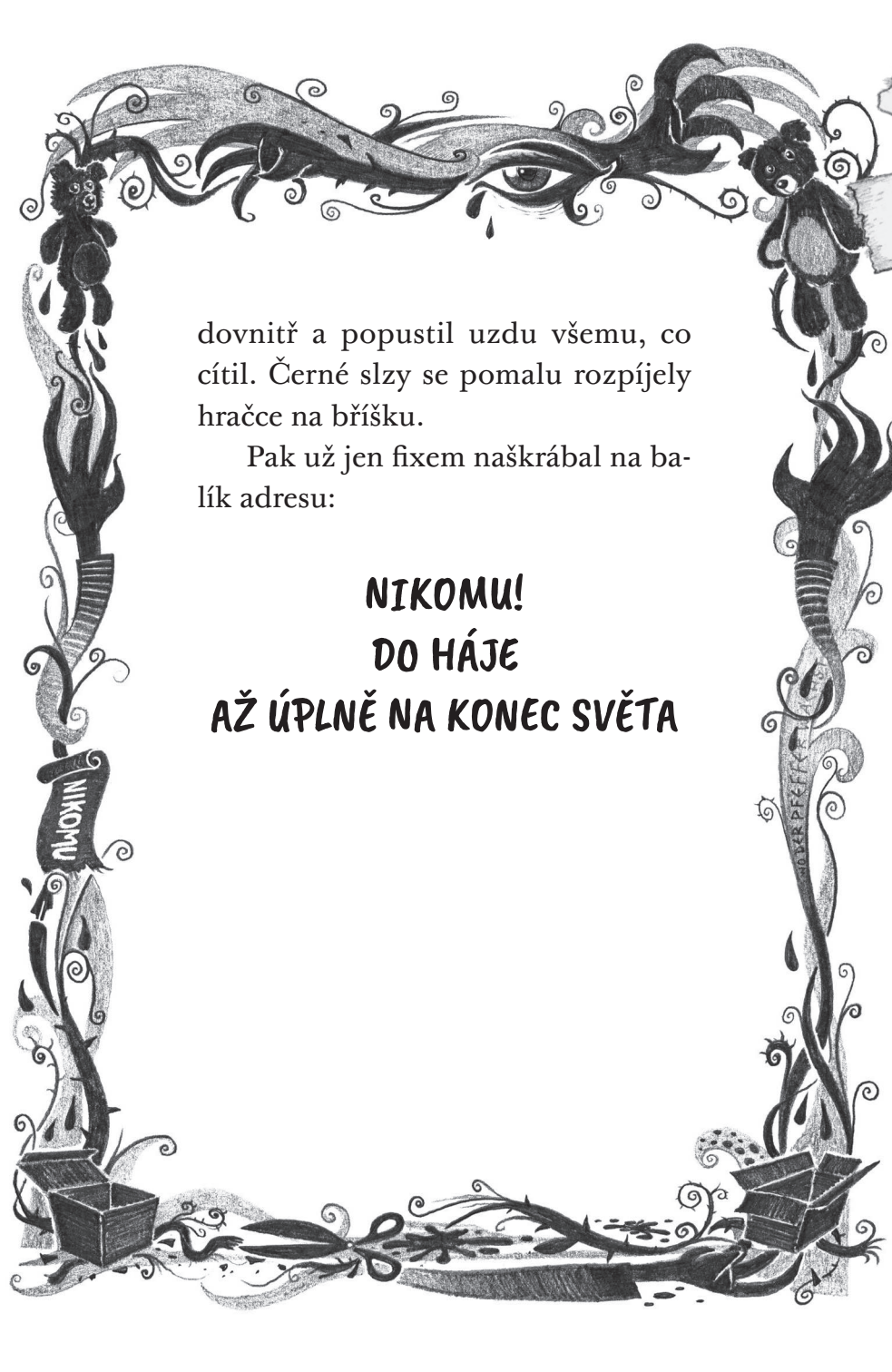
přesto byl tehdy ještě tak zranitelný,
tak nešťastný a tak sám.

Soustředěně žmoulal hebkého plyšáka v kapse, dokud mu z hrdla nevyšel tichý vzlyk. Krátce nato obývací pokoj naplnil jeho vítězoslavný chechot.

Zloděj se vrátil do své vilky v dobré náladě. Konečně je zase doma a vyspí se v pořádné posteli. Noci na karimatce byly docela drsné. A rozvařených nudlí už má taky plné zuby. Zítra si upeče jablečný koláč! Při té představě se mu začaly sbíhat sliny. Ale nejdřív se musí zbavit té ukradené hračky a poslat ji *Až úplně na konec světa*. Dřív, než si Nemo všimne, že zmizela.

Už po deváté si šel do sklepa pro lepenkovou krabici. Nacpal plyšáka

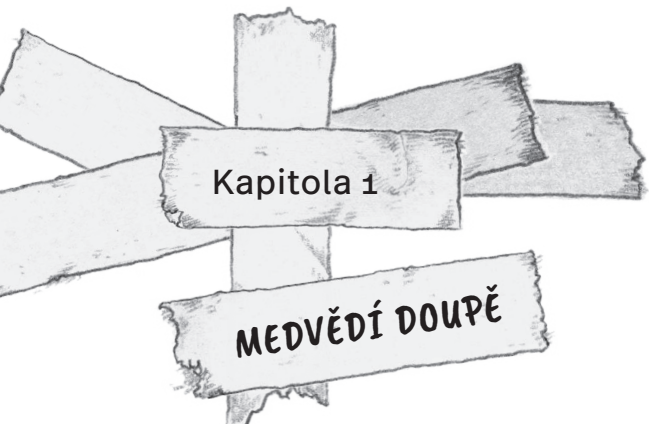

dovnitř a popustil uzdu všemu, co cítil. Černé slzy se pomalu rozpíjely hračky na bříšku.

Pak už jen fixem naškrábal na balík adresu:

**NIKOMU!
DO HÁJE
AŽ ÚPLNĚ NA KONEC SVĚTA**

Kapitola 1

MEDVĚDÍ DOUPĚ

„Fuj!“

Nemova maminka vešla do pokoje a přičichla si. „Tady je puch jak v medvědinci.“ Nohou odhrnula oblečení, které se povalovalo na zemi, a klestila si cestičku k oknu, aby vyvětrala. Sklonila se k Nemovi, který ještě ležel v posteli, a vlepila mu vlhkou pusou na tvář.

„Brr!“ Nemo si s nelibostí otřel tvář a začal se ospale protahovat. Cítil, že ho včerejší dobrodružství pořádně vyčerpalo. Po zápasu s Arkasem byl celý rozlámaný. Zároveň si ale připadal nějak silnější a dospělejší.

„Poslouchej, z tebe se přes noc stalo zase mrně?“ Maminka ukázala na hromadu oblečení,

ze které se linul ostrý pach medvědího válečníka – trochu jako pryskyřice a mokré dřevo, sliny a lékořice zároveň.

„Proč to tu necháváš ležet, jak to z tebe spadne?“ hubovala maminka. Zvedla ze země džíny a mikinu a přehodila je přes židli.

Nemo jen něco zavrčel a přetáhl si peřinu přes hlavu. *Jestli* se tady někdo změnil, tak to není on, ale máma! Takový tón u ní vůbec neznal.

„Už je skoro sedm, zlatíčka moje!“ Do pokoje zvesela vtančil pan Pinkovský. Zvedl Nemovi cípek peřiny a polechtal ho na noze. Nemo se neovládl a začal se hihňat, když vtom mu přeskočil hlas. Jeho hlasitý smích se změnil v pisklavé hihňání.

„Ale podívejme!“ Rodiče se na syna překvapeně podívali. „Tady někdo začíná mutovat,“ s úsměvem poznamenal tatínek. „Naše holátko nám začíná dospívat? Mimochodem...“ pátravě se rozhlédl. „Kdepak máš všechny plyšáky?“

„Ve skříni,“ zabručel Nemo do polštáře.

„Už je nepotřebuješ?“

„Samozřejmě, že ne!“ zvedl se Nemo na posteli. „Víte vůbec, kolik mi je?“

„Počkej, nech mě hádat...“ maminka se snažila ze závěsu odlepit napůl slízané lízátko.

„Čtyři?“

„Dokonce i Hopsíka a Topsíka jsi schoval,“ rozhořčeně dodal tatínek. „A Jumbo, ten slon s jednou nohou, ten je taky pryč. Ještě že Bonifác sedí v obýváku. Jinak by taky skončil mezi smradlavými ponožkami a sáčkem na tělocvik.“

„Bez obav,“ uklidňoval ho Nemo. „Sáček na tělocvik jsem někde ztratil.“

„Cože?“ vyletěla maminka. „Už zase? Kde jsi nechal hlavu, Nemo?“

„Na polštáři.“ Nemo se svalil zpátky do peřin a zavřel oči.

„Tak už vstávej!“ zatahal ho tatínek za nohu.

„Co je zas tohle?“ ozvala se znovu maminka.

Nemo na ni podezřívavě zamžoural. Není to od ní nějaký lstivý úskok, jak ho dostat z postele? Ale maminka opravdu držela v ruce nějaký těžký předmět.

„Co by to tak asi mohlo být?“ zavrčel.

„To je činka,“ s údivem pronesla maminka.

„Na co to máš?“

„No, lovím s ní komáry.“

„Ha, ha, moc vtipné.“ Maminka jeho skvělý vtip neocenila a vzepřela činku nad hlavu.

„Odkud to máš?“

„Půjčil mi ji Bédův táta.“

„A co tady dělá můj hrnek na kávu?“ Teď už si všiml nepořádku v pokoji i pan Pinkovský. Štítivě sundal z Nemova sešitu do matematiky ulepený hrnek. Příznačně po něm zůstal hnědý kroužek na slově *poloměr*.

„A nedojedený jogurt?“ otázal se. „A tamten talíř a na něm nedojedený chleba se sýrem?“ Pan Pinkovský ukázal na poličky s knihami. Najednou začal v pokojíčku nacházet překvapení, jako nadílku od Mikuláše.

„Co dělá sklenice s arašídovým máslem v tvójí tenisce!? A jablečná taštička na parapetu?!“ S každou další otázkou byl jeho hlas přísnější.

„Spletly si dveře,“ mumlal Nemo ospale.

„No tak, Nemo,“ zkoušela to maminka po dobrém. „Nechceš jíst přece jen raději v kuchyni?“

„Ne, nechci.“

„Nebud' drzý!“ rozčílil se tatínek.

Nálada pomalu klesala k bodu mrazu. „To je fakt strašně nehygienické, nechávat jídlo v dětském pokoji.“

„Já už ale nejsem děcko.“

„Tak proč po tobě musíme pořád něco uklízet?“ opáčila maminka. „Tak teď pěkně vstaneš a odneseš ty věci do kuchyně. My s tatínkem už musíme jít.“

Rodiče mezi rozházenými věcmi klopýtali ke dveřím.

„A ještě něco, úplně jsem na to zapomněl.“ Tatínek se na něj obrátil od dveří. „Jsou tu tvoji kamarádi a čekají na tebe. Otká se přes léto pořádně vytáhla!“

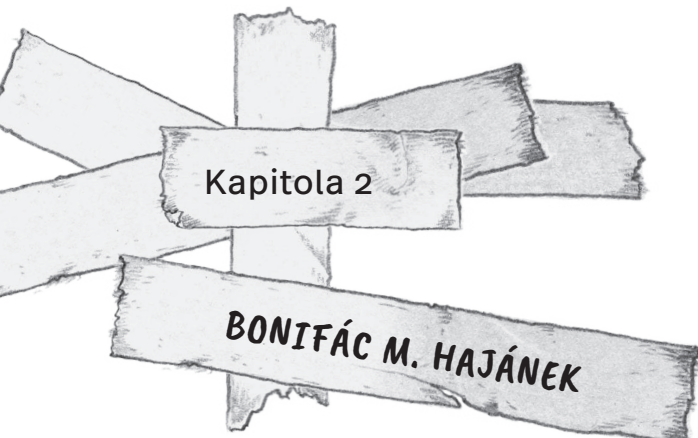
„Cože?“ Nemo najednou ožil. „Proč jsi to neřekl hned?“

„Však to brzy uvidíš sám.“

„Ale ne. Proč jsi mi neřekl, že ti dva už jsou tady?“ Nemo vyjel z postele jako fretka. Chtěl přeskočit sklenici s arašídovým máslem, kterou měl v tenisce, omylem ale dopadl na svazek klíčů.

„Auvajs!“

S kulháním zmizel v koupelně. Za pět minut byl venku – osprchovaný a voňavý.

Kapitola 2

BONIFÁC M. HAJÁNEK

S tlukoucím srdcem vešel Nemo do obývacího pokoje.

„Sorry, nejdřív jsem si musel dát sprchu,“ řekl ležérně. S rukama v kapsách se došoural k sedačce a svalil se na ni. Byl rád, že rodiče už jsou pryč a nemohou ho před Otkou dál peskovat. „Jak to, že jste tady tak brzo?“

„Mysleli jsme, že posnídáme u tebe.“ Béda přinesl z kuchyně tři talíře a nůž, postavil na pult máslo a otevřel sklenici s Nutellou. Nemo byl jeho kamarád už od školky, a tak se u Pinkovských vyznal stejně dobře jako doma. S naprostou samozřejmostí strčil dva krajíčky bílého chleba do topinkovače a plný očekávání si před něj sedl.

„U vás máme aspoň klid,“ řekla Otká a spravila si před zrcadlem culík. „Violetta šíleně prudí! Hned u snídaně mě chce zkoušet ze slovíček.“

„Vaši jsou ještě pryč?“ chtěl vědět Nemo.

„Ano i ne,“ odpověděla Otká. „Dneska se vracejí. Ale hned zase jedou na další natáčení do Slovinska. Vůbec se s nimi neuvidím. Ti dva myslí jen na svou kariéru, a ne na mě.“

„Ale aspoň jsou na cestách ještě spolu.“ Běda vylovil z topinkovače opečené toasty a namazal je tlustou vrstvou másla, které se hned začalo rozpouštět. „Naši spolu vůbec nemluví, aspoň ne přátelsky. Dneska ráno spolu telefonovali a ječeli na sebe jako dva paviáni.“

„A co řešili?“ Nemo vstal a šel se posadit k Bédovi.

„Kdo mě bude mít o podzimních prázdninách.“ Běda převrátil oči v sloup. „Je to vůbec normální? Jako bych byl nějaká věc, která se dá půjčovat.“

Otká si jen závistivě povzdechla.

„Poslouchej...“ Běda přičichl ke svému kamarádovi. „Ty jsi začal používat deodorant?“

„Já? Kdepak.“ Nemo zrudl jako rak. S pocitem trapnosti se podíval na Otku. Ta si jich našťestí moc nevšímala. „To bylo super včera, ne?“ odvedl od sebe rychle pozornost a vzal si z Bédova talíře hotový toast. „Konečně jsme tu záhadu se záhadnými balíčky vyřešili. I když, pořád se mi nechce věřit, že by byl Michal takový padouch. Pořád tak nějak doufám, že je nevinný.“

„No jasně,“ odfrkla posměšně Otko. „Byl to asi jeho neznámý bratr a Michal ho chtěl krýt.“ Sundala si brýle, pak si je znovu nasadila a kriticky se pozorovala v zrcadle.

„Stejně je to hrozné.“ Běda si připlácl na toast hroudu čokoládového krému. „Doteď jsem si myslel, že dospělí vědí, co dělají. Přitom se i oni řídí jenom svými pocity.“

„Přesně tak!“ Nemo dal svému kamarádovi za pravdu. „Je vážně hustý, že Michal krade plyšáky jenom proto, že mu ředitelka Hůlková jednoho někdy před sto lety sebrala.“

Běda s pohledem upřeným do prázdna přikývl. „Protože nedokáže strávit, že jiné děti svou nejmilejší hračku ještě mají.“

„Strávit?“ Nemo zvedl obočí. Poznámku o Bédově staromódním slovníku si výjimečně nechal pro sebe. „*Nedokázal*,“ poopravil ho. „Myslím, že se Michal Mráček stal konečně naším spojencem. Medvědího válečníka jsme přece porazili společně.“

„Samozřejmě!“ Bédovi se do očí vrátila jiskra. „Jsme nejlepší!“ Kluci si na to plácli a s chutí se pustili do toastů s čokoládovou pomazánkou.

„Heď huh hádné balíčky nedoraží,“ prohlásil Béda s plnu pusou. „A zítra navíc začínají podzimní prázdniny. Budeme ší dělat, čo chceme.“

„A co by to jako mělo být?“ vrátil se Nemo zpátky na zem.

Béda spolkl poslední sousto. „Tak to mě napadá řada věcí: péct švestkový koláč nebo vyrábět další maršmelouny pro kino Gala, učit se háčkovat, chodit do keramického kroužku...“

Nemo se netvářil zrovna nadšeně. „To raději nějakou novou příšeru.“

„Opatrně s tím přáním!“ napomenul ho Béda. „Nebo se splní. Tak to aspoň říká naše babi.“

„Možná to tak bude.“ Otká se posadila k nim. „Mám podezření, že náš meteorolog je zase v akci. Jeho černé slzy přece znovu oživily Icyho. To ale dokáže, jen když je šťastný i smutný zároveň. Znamená to, že *musel* nějakou hračku sebrat.“ Otká se podívala na Nema.

„A možná okradl i tebe. Když Icy obživil, byli jsme přece všichni tady. Kde máš svoje plyšáky?“

„Plyšáky?“ zasmál se s opovržením Nemo a posadil hlas obzvlášť nízko. „Žádné nemám! Na to jsem už moc velký.“ Bezděčně však obrátil pohled k sedačce, kde měl místo jediný plyšák, kterého ještě neschoval do skříně. Leknutím vykřikl jako štěně, kterému někdo šlápl na ocásek.

„Bonifác!“

„Bonifác?“ Otká zvedla pravé obočí. Běda zbledl jako stěna. „Co je s ním?“

„To fakt nevím.“ Nemo se pokoušel navenek zůstat klidný, ale uvnitř se v něm všechno zmítalo jako vlny na suchopárském rybníku v bouři. „Je prostě pryč!“

„Šmankote!“ Běda se pokřižoval. Nemo seskočil z barové stoličky a běžel k sedačce.

Nechápavě šátral po polštářích. „Přece tu byl, seděl opřený tady nahoře v rohu.“

„Můžete mi to prosím vás vysvětlit?“ nechápala Otká. „Kdo?“

„No přece, Bonifác Muchla Hajánek.“ Béda přispěchal kamarádovi na pomoc. Horečně prohledávali sedačku. „Bóna byl Nemův absolutně nejmilejší plyšák. Zdědil ho po tátovi a ten ho měl od babi Malči, to byla Nemova babička z Polska. Ti dva by bez sebe neudělali ani krok.“

„Nemo s babičkou?“

„Ne, Nemo a Bonifác,“ zaúpěl Béda a vrhl na Otku zoufalý pohled. „Kamkoli Nemo šel, Bonifáce měl vždycky s sebou. Ve školce, na hřišti, nebo když zůstal přes noc u nás. Bóna mu vždycky pomáhal překonat stesk po domově.“

Nemo se zarazil. Hlasitě zakašlal a vrhl na Bédu varovný pohled. Béda byl ale k nezastavení. „Bonifác je malý, modrozeleně károvaný a jednu nohu má odrbanou, protože ho Nemo pořád ožužlával.“

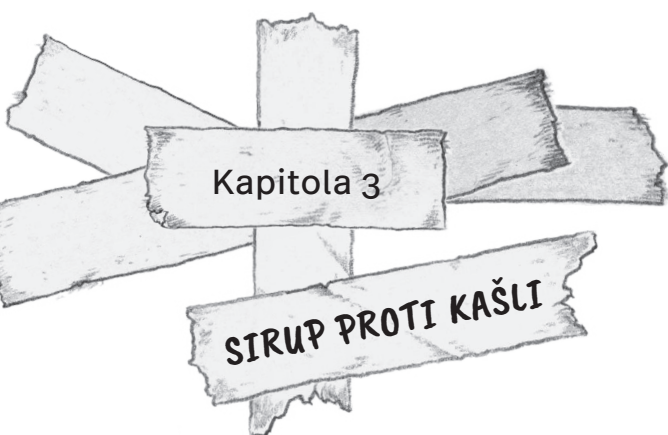
„A jo,“ vzpomněla si Otká. „Taková ta legrační něčím vycpaná hračka?“

„Ani náhodou!“ zavrčel Nemo.

Béda pokýval hlavou. „Nemo ho u televize muchlá ještě teď.“

„Hele, zmlkni!“ přerušil Nemo svého kamaráda. „Do takových detailů zacházet nemusíme. Radši mi pojd' pomoci odsunout ten gauč.“ Oba vlezli za sedačku a vytahovali ven věci obalené chuchvalci prachu: dílek z puzzle, který tak dlouho hledali, černou šachovou věž a pár křupek.

„To byste taky mohli hledat do rána,“ poznamenala suše Otká. „Je nad slunce jasné, kde Bóna je! Vždyť ten meteorolog seděl přesně na tom místě, když nechával obživnout Icyho.“ Popadla aktovku a rozběhla se ke dveřím. „Tak rychle! Na co čekáte? Musíme si s Michalem promluvit, dřív než pošle Bonifáce *Až úplně na konec světa.*“

Nemo, Otká a Běda našli Michala Mráčka ve zpustlé zahradě jeho neudržovaného domu. Moderátor počasí stál na starém rozvrzaném žebříku a sklízel ze stromu jablka. Pan Horáček, který mu byl kdysi za kmotra, dole pevně držel žebřík, aby se na nerovné zemi nekýval. Když oba muži zaslechli vrznutí branky, otočili se a udiveně sledovali, jak se k nim sprintem blíží tři děti – v čele s Nepomukem Pinkovským, jehož rodiče měli na náměstí malý supermarket.

„Kde je!“ zařval Nemo rozzuřeně. Sice si sám před chvilkou přál novou příšerku, ale teď to bylo něco úplně jiného: Michal okradl jeho

samotného! Za bílého dne! Jeho obrovský idol ho bezostyšně podvedl a oloupil. Nemo se teď mnohem víc dokázal vžít do pocitů dětí, které moderátor počásí kdy obral. Rudý vzteky si bral z koše jablka a vrhal je na Michala. Za každé okradené dítě jedna rána. Za zubařova syna Lea, kterému vzal Michal yettiho, za Jonáše, který si za těžce ušetřené peníze z kapesného koupil u pana Horáčka kelímek slizu na hraní a hned o něj kvůli Michalovi zase přišel. Nemo mrštil jedno jablko i za Áju, které moderátor sebral upíří panenku ve vlaku. Jedno pořádně nahnílé ušetřil Michalovi za Marušku, které ukradl plyšového draka s třpytivým břískem.

„Hej! Co to má znamenat?“ Michal se krčil na rozviklaném žebříku a snažil se jablkové palbě vyhnout.

Při další ráně myslel Nemo na Terku, jak byla strašně smutná, když přišla o svého jednorozce.

A pak ještě na holiče pana Tálského, kterému Michal odcizil starého robotka (sběratelský kousek z 80. let) přímo z vitríny u pana Horáčka v hračkářství.

„Auvajs!“ Na zádech moderátora počasí přistálo několik mrňavých jablíček najednou.

„To je za Mikiho a jeho panáčky Maipu,“ křičel na něj Nemo.

„A tohle za Mikuláše!“ Osmé jablko zasáhlo Michala na zadku. Vždyť synovec pana Straky kvůli svému medvědímu válečníkovi tolik plakal!

„Přestaň, to už stačí!“ Michal slézal ze žebříku dolů k nim.

„Totéž bychom mohli říct my vám,“ ozval se Béda. „Proč jste ukradl dalšího plyšáka?“

„Ukradl plyšáka?“ Pan Horáček se nevěřícně podíval nejprve na děti a pak na svého kmořence.

Ten se jen sklesle bránil: „Jak jinak jsem měl oživit yettiho?“

„Vidíte?“ Otká si vítězoslavně založila ruce. „Vždyť jsem to říkala!“

„Kam jste ho schoval?“ křičel na něj Béda.

„Yettiho?“ nechápal pan Horáček.

„Ne, Bonifáce Muchlu Hajánka,“ hlasitě vysvětloval Nemo.

„Bonifác... Hajánek,“ mumlal si starý pán z hračkářství. „To mi něco říká. Není to ten

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Neotvírat!!! Měkoučkové!
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.